

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๕๓ (พ.ศ. ๒๕๔๗)

ออกตามความในพระราชบัญญัติการบนส่งทางบก

พ.ศ. ๒๕๒๒

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ และมาตรา ๗๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการบนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ และมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการบนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการบนส่งทางบก (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๗๑ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสามของ (ก) ของข้อ ๑ (๒) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติการบนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๐ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติการบนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

“กระจากกันลมหลังของรถที่ใช้ในการบนส่งผู้โดยสารมาตราฐาน ๒ (จ) ที่มีจำนวนที่นั่งไม่เกิน ๑๒ ที่นั่ง และมาตราฐาน ๓ (ฉ) ห้ามมิให้นำวัสดุอื่นใดมาติดหรือบังส่วนหนึ่งส่วนใดของกระจก เว้นแต่เป็นการติดฟิล์มกรองแสง ซึ่งเมื่อวัดการผ่านของแสงแล้ว แสงต้องผ่านทั้งกระจกและฟิล์มกรองแสงได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐”

ข้อ ๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสี่ของ (๗) ของข้อ ๑ (๒) แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๐ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

“บานหน้าต่างของรถที่ใช้ในการขนส่งผู้โดยสารมาตรฐาน ๒ (๑) ที่มีจำนวนที่นั่งไม่เกิน ๑๒ ที่นั่ง และมาตรฐาน ๓ (๙) ถ้าทำด้วยวัสดุโปร่งแสง ห้ามมิให้นำวัสดุอื่นใดมาติดหรือบังส่วนหนึ่งส่วนใดของวัสดุโปร่งแสงนั้น เว้นแต่เป็นการติดฟิล์มกรองแสง ซึ่งเมื่อวัดการผ่านของแสงแล้ว แสงต้องผ่านทั้งวัสดุโปร่งแสงและฟิล์มกรองแสงได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐”

ข้อ ๓ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

สนธยา คุณปลื้ม

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎหมายนี้ คือ เมื่อจากปัจจุบันปรากฏว่า รถที่ใช้ในการขนส่งผู้โดยสาร ที่มีจำนวนที่นั่งไม่เกิน ๑๒ ที่นั่ง (รถตู้) ที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก มีข้อกำหนดเกี่ยวกับ การติดฟิล์มกรองแสงที่กระจกนิรภัยด้านข้างและด้านหลังของรถแตกต่างไปจากรถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกินเจ็ดคน แต่ไม่เกินสิบสองคน (รถตู้) ที่จดทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ จึงก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติและการกำกับ ดูแลทั้งๆ ที่เป็นรถที่มีลักษณะและขนาดเดียวกัน ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติที่เกี่ยวกับฟิล์มกรองแสงของกระจกนิรภัย ด้านข้างและด้านหลังของรถดังกล่าวตามกฎหมายทั้งสองฉบับเป็นไปในแนวทางเดียวกัน สมควรปรับปรุงข้อกำหนด เกี่ยวกับการติดฟิล์มกรองแสงสำหรับรถที่ใช้ในการขนส่งผู้โดยสารมาตรฐาน ๒ (จ) ที่มีจำนวนที่นั่งไม่เกิน ๑๒ ที่นั่ง (รถตู้) และมาตรฐาน ๓ (ก) (รถตู้) เสียใหม่ให้สอดคล้องกันกับที่กำหนดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ จึงจำเป็น ต้องออกกฎหมายนี้